

Sorry mensen, maar het is niet meer volledig in te halen. Vandaar een "beknopte" versie.

Op donderdag 3 maart hebben we een avond van de NL-club. Deze keer thuis bij Mw. Betty Bausch, zij is samen met haar zus Lies de auteur van het boek 'Bewogen stilte, oorlogsherinneringen van twee zussen' waarin zij verhalen over hun oorlogsverleden en reizen naar Israel. Het is een indrukwekkende avond. Gelukkig hebben we beiden het boek gelezen en dat maakt de "achtergrond" informatie en foto-presentatie alleen maar meer ingrijpend. Mw. Bausch is een begenadigd spreker; het is een zeer boeiende avond.

Vandaag is uiteindelijk ook Tomas, officieel een gast van Ruth & Yuval, in Eilat gearriveerd. Verhinderd door sneeuwbuien en stormen is het vliegtuig zo laat vertrokken uit Amsterdam dat hij pas een dag later in Eilat is. (Het is die dag dat er 50 cm sneeuw viel in NL). Gezien de gastenkamer op de 2de al vol is wordt de gastenkamer van de dependance op de 10de ingezet voor Tomas. Ruda neemt deze keer haar intrek in de "internet-kamer". Zo hebben we gezellig een huis vol. Ruda gaat de volgende ochtend weer richting huis en Tomas zien we zo nu een dan voor een kletspraatje. Een leuke, en vooral gemakkelijke logee, veel op stap en vertoevend met en bij Ruth en Yuval. Op zijn een na laatste avond in Eilat besluiten we tot een BBQ op ons balkon met z'n vijven. Het is zalig mooi weer en we zitten tot ruim na twaalven lekker te eten en te kletsen. Tomas gaat dankzij het prachtig zonnige weer goed gekleurd richting NL (en wonderwel heeft hij goed bij ons kunnen slapen ondanks de krijgende toeki bij de buurman)!

Het weekend van de 5de is vol sociale ontmoetingen; een gezellige avond bij Rudie met nieuwe en "oude" gezichten. En op zondag maken we kennis met familie van Monique bij Dolphin Reef.

Laten we later die week nou echte regen meemaken in Eilat!!! Dit zijn niet zomaar een paar spetjes maar wat we in NL een milde bui noemen. Zo mild blijkt het achteraf toch weer niet want later blijken twee mensen letterlijk kwijt te zijn die waarschijnlijk met hun auto zijn weggespoeld (geen idee hoe dat is afgelopen.....). Maar van dit natuurgeweld merken we niets als we een tochtje door de Arava maken. Het is wel erg raar om alles nat te zien maar het is ook weer mooi, zeker de kleuren van de bergen zien er weer heel anders uit. Het weekend daarop gaan we een lange tocht met Shai maken; de woestijn in. Door de regenval enkele dagen geleden is er inderdaad van alles gaan bloeien. We gaan op een gegeven moment de snelweg af richting Wadi Eteq. Als we te voet een stukje door een inmiddels weer kurk-droge bedding lopen, zien we allerlei kleine tere bloemetjes, van heel zacht blauw, tot hard roze en rood tinten. De foto's mislukken helaas allemaal, in het echt ziet het er mooi uit maar op de foto's toont het niet, jammer. We vervolgen hierna de tocht met Shai, via een wasbord weggetje rammelen en hobbelen we dat het een lieve lust is richting Har Berekh. Natuurlijk de speciaal hiervoor gekochte kaarten thuis laten liggen. Op een gegeven moment besluiten we toch maar te keren en de inmiddels bekende weg terug te volgen. De watervoorraad begint flink te slinken en het is ook nog maar een uurtje echt daglicht. Nooit te avontuurlijk worden als woestijnleken. Op de terugweg horen we ineens een keiharde knal. Helaas, de door Henk gebouwde opklapbare tafel achterin is door het gerammel met bouten en al door het plaatwerk heen afgescheurd en omlaag gevallen. Tja, er zijn grenzen aan wat je met een H200 kan doen. Maar Shai slaat zich er verder fantastisch doorheen, alle respect! Vlak voor we Eilat weer inrijden stoppen we nog even bij het uitkijkpunt Hizqiyahu, als we van het uitzicht staan te

genieten ziet Henk ineens een zwerm ooievaars vliegen. We hebben weer eens flink mazzel want ze vliegen dichtbij over, wat een cadeau.....

Van Nathan en Clara die in NL wonen maar hier wel een huis hebben krijgen we een grote rij indrukwekkende boeken, namelijk de Encyclopedia Britannica. Het huis hier moet leeg gehaald worden met het oog op de huurders en ze vinden het te veel van het goede om de boeken mee naar NL te nemen. We zullen er goed voor zorgen, heel erg bedankt.

Op 20 maart staat een dagje Bank gepland. We moeten immers de bankgarantie voor Shai regelen. Er is al aardig wat telefonisch contact geweest met de douane in Eilat. Diverse malen navraag gedaan naar speciale formulieren enzo maar; “Nee hoor, die waren er niet...”. En verder werd geadviseerd zo kort als mogelijk voor de 21ste naar de Bank te gaan gezien de waarde van Shai dan lager zou zijn in vergelijking met bijv. een maand daarvoor. Okee dan maar. Bovendien lukte het pas de 19de om het waardebedrag bij Customs te achterhalen, maar dat is natuurlijk iets anders. Met een flesje water nemen we vol goede moed plaats in de “wachtkamer” voor de balies. Na de gebruikelijke taferelen (voorpiepen tot voordringen, slijmen met balie-medewerksters, quasi boze buien) zijn we na ruim een uur al aan de beurt, nou ja, de nummertjes telden langzaam op van 18 naar 26, en toen opeens naar 44. Laten wij nou 36 hebben. Dat gaf de nodige consternatie: Sonja vliegt overeind en gaat ruzie maken bij de balie: we beginnen echt in te burgeren! We vragen om de bankgarantie en laten voor de zekerheid Orit, de bankmedewerkster, met de douane bellen. Hierna worden kilometers papier ingevuld en van 44 handtekeningen voorzien. Geen idee wat we precies tekenen, laten we het maar vertrouwen!!! Zo staan we, na wederom ruim een uur, buiten met alle paperassen. Direct door naar de Douane, morgen verloopt de vergunning. Daar aangekomen lopen we met een brede glimlach op Edna af. Edna neemt de papieren mee naar Rachel en dan hoor ik tot m'n grote schrik iedere keer weer “ze lo tov”, oh nee he!!!

Maar ja hoor, nu komen de dames met de mededeling dat het op een speciaal formulier had moeten staan en jawel; een formulier van Customs zelf. Ik explodeer bijna. Na alle telefoontjes weten ze er nog zo'n puinhoop van te maken. Niets helpt, we moeten terug naar de Bank en snel want het is al bijna sluitingstijd (voor klanten althans). We racen terug door de drukte, Henk zet mij buiten af en ik loop op een holletje naar binnen richting Manager Ronnie die inderdaad al een belletje heeft gekregen van Customs. Maar zij kan het persoonlijk ook niet afhandelen met als gevolg dat we toch weer moeten wachten tot Orit klaar is. Orit is niet blij, goed zo, wij ook al lang niet meer. Maar we besluiten er maar snel om te lachen (een aanrader hier want anders maak je het niet lang), en beginnen weer van voor af aan. Alleen haalt ze het qua tijd met geen mogelijkheid. Omdat al het handtekenwerk al is gedaan kan ik nu de volgende ochtend alleen terugkomen voor het afhandelen van het papierwerk. Joepie, ben ik even een mazzelkont!

De volgende ochtend sta ik bij het opengaan van de Bank voor Orit's neus, er blijkt nog van alles gedaan te moeten worden maar na een uurtje komt ze helemaal blij met een A-4 (met doorslagen, dat wel) met wat getypte tekst om me mee te delen dat ze nu ook weet hoe een typemachine werkt. Woorden schieten mij even te kort, sorry.... Maar nu zou alles dan echt goed moeten zijn. Henk opgepikt en samen naar Customs. Okee, met de bankgarantie mogen we nu dus nog eenmaal Shai een half jaar in Israel houden, het kost wat (ook geestelijk) maar daar zeuren we verder niet over. Als we binnenkomen roept Gabi (the boss himself); “Now, everything is okay, yes!?”, waarop ik “Dat geloven we pas als we een handtekening hebben!” eruit knal. De oen. Ineens is iedereen met onze vergunning bezig, ziet er in hun ogen vast druk uit. We “krijgen” de vergunning, natuurlijk niet voor de volledige zes maanden, da's wat

al te simpel, maar tot ons visum is verlopen. Als we maar weg kunnen.... Met een drankje op het balkon komen we even bij in de wetenschap dat we tot midden mei niet naar Costums hoeven te gaan.

Tegen Poerim tijd komen we meer en meer kinderen tegen die verkleed op straat lopen en spelen. Wachten tot de dag zelf zal gezien de algemene uitgesproken karakters van de kleintjes hier voor de ouders waarschijnlijk geen haalbare kaart zijn. Zo zien we tijdens het boodschappen doen allerlei prinsesjes in zacht roze, blauw en (nog net) witte lange jurken voorbij stuiven. De dag voor Poerim (lotenfeest) komt de kleuterschool in een optochtje voorbij, nogmaals vele prinsesjes, Koningin Esther-tjes (wit met goud), disney-figuren, lieveheers-beestjes, een zeer luchtig gekleed indiaantje en een heuse Pharao. Mijn respect gaat uit naar de kleuterbegeleiders die druk bezig zijn de kleding (met inhoud natuurlijk) toonbaar te houden voor de grote dag morgen..... De grote optocht tijdens Poerim missen we, zelfs een informerend telefoontje van Anat bij de plaatselijke VVV mag niet baten. Later horen we dat de ouders zelf ook in spanning zaten want de locatie was al enkele malen gewijzigd en tot het laatst bleef het spannend of het uiteindelijk wel de juiste was. Volgende keer beter. Nu besluiten we lekker bij het strand in het centrum te blijven voor een drankje en een hapje. Er zijn al een paar dagen zeilwedstrijden in Eilat en in een gekke bui huren we een bootje met motor om de wedstrijden van dichterbij te bekijken. We hebben veel plezier.

Op de 26ste gaan we ter ere van Yuval's verjaardag 's middags met Ruth en haar vriendin Jerusa bij de Giraffe Noodle Bar sushi eten. Yuval is op herhaling in dienst en weet in eerste instantie van niets maar we besluiten het later met hem erbij nog eens dunnetjes over te doen.

Het uithuizig zijn bevalt zo goed dat we de 27ste, na enkele jaren, weer eens naar het Observatorium gaan. Het weer is zalig, veel zon met een lekker fris windje. Onderweg stoppen we een paar keer om de Marine oefeningen te bekijken waar schepen van verschillende landen aan meewerken. Bij het Observatorium bekijken we alle vissen en dieren in de binnen- en buiten aquaria en bezoeken deze keer ook het onderwatergedeelte (een soort Euromast idee, maar dan diep onderwater). We zien ook daar verrassend veel, niet te vergeten de talloze kleine roze kwalletjes. Ziet er sprookjesachtig uit. 's Avonds vieren we onze persoonlijke Jom Ha'Atzmaut met een heerlijk etentje bij Boston Fish & Grill, gezien een stevig windje met vesten aan maar toch buiten op het terras! Tijdens het snoepen flink herinneringen op zitten halen over de reis naar Israel een jaar geleden en wat er toen allemaal in korte tijd veranderde en gebeurde.....

De 28ste, 2de Paasdag in NL (dus een vrije maandag), gaan we naar Coral Beach voor een dagje strand. Wat heerlijk lui is dit!

Op 6 april, de dag dat Yuval uit dienst terugkomt, heeft Ruth een surprise party geregeld. De plaats van verrassing is ons appartement. Alle genodigde komen netjes op tijd zodat we Yuval op het afgesproken tijdstip naar boven kunnen lokken met een zogenaamde acute hulpvraag. Het moment dat Yuval bij de keuken komt, zingt het gezelschap hem met volle borst "Jom Jom Hoeledet" toe. Truc gelukt. De tafel staat snel vol met allerlei lekkere hapjes en drankjes en de mooie verjaardagstaart wordt snel als maar kleiner. De schrik en het liegebeest-gedrag van mij snel te boven is het een geslaagde verjaardag met mooie en leuke cadeau's. Wat wij gegeven hebben? Zoals afgesproken; een dinerbon voor de Giraffe Noodle Bar.

Nog wat slappies van de late avond gisteren ga ik 's morgens boodschappen doen. Als ik naar de auto loop hoor ik iets zachtjes piepen. Een vogel die ergens vast zit of gewond is? Na de

spullen in de auto zetten ga ik zoeken. Bij de hekken zie ik niets maar dan hoor ik dat het in het autowrak moet zijn. Dit is een kleine bestelwagen waarvan de achterdeuren allang foetsie zijn. Ik buig mij voorzichtig naar binnen (je weet maar nooit) en dan zie ik een heel klein beestje tussen de voorstoelen verloren rondkruipen. Wat is dat nou? M'n verstand (ja,ja!) zegt dat het een katje is maar dat kan toch niet? Zachtjes open ik een van de voordeuren en dan is het zeker. Het gepiep neemt in volume toe en ik kan niet anders dan het kleintje oppakken en meenemen. In de lift schiet er van alles door me heen; hoe kan je nu aan een katje beginnen gezien verschillende redenen, we kunnen vast een goed huis voor hem/haar vinden, ja dag oppakken is houden, wat een scheetje, misschien komt moederpoes nog zoeken, wil ik dat eigenlijk wel?, kortom een niet verantwoorde puinhoop aan gedachten. Als ik aanbel en Henk de deur opent zie ik dat Henk eerst ook niet kan geloven dat het een katje is. Na verstandig beraad besluiten we het katje in een open doos in het wrak terug te zetten zodat moederpoes erbij kan, het katje is erg levendig en de zorg van moederpoes is toch het allerbeste. Zeker bij zo'n heel kleintje met de oogjes nog dicht en het navelstrengetje er nog aan. Door de doos kan het in ieder geval niet meer door het vuil kruipen of uit de auto vallen, en als moederpoes komt om te voeren moet ze het kleintje uit de doos pakken, dus weten we meteen of moeder nog terug is geweest.

Met de bibbers nog in de knieën ga ik boodschappen doen. Als ik terugkom en luister, hoor ik nog steeds gepiep. Het katje zit nog in de doos. Als andere mensen al op het idee komen hem/haar in huis te nemen dan hoop ik dat ze eerst naar het adres op de doos kijken (ons adres dus). Echt hoor, ik hoop dat moederpoes opdaagt maar anders voelt het al dat anderen er met hun tengels van af moeten blijven. Weer helemaal niet netjes!!!

We checken diverse keren of moeders er al is en posten ook in de auto. Laat die middag hebben we een NL-club ontmoeting bij het Vogelreservaat van Eilat. Ruda van Elah die deze ontmoetingen altijd organiseert kan helaas niet komen, wij mogen de honneurs waarnemen. Alvorens daar heen te gaan, kopen we bij Super-Farm babymelk in poedervorm en Henk weet zelfs een poppenflesje te bemachtigen. Mocht het kleintje bij terugkomst nog in de doos zitten dan nemen we het mee en zien we wel wat de gevolgen zijn. Het is de hele dag al 30 graden en knap benauwd gezien de zandstorm, langer niets doen is vragen om problemen. Wonderwel genieten we van de bijeenkomst met vogelkenner Henk Smit, hij vertelt boeiend over het ontstaan van het reservaat en alle vogels die er langs komen. Niet dat we dachten dat er niks aan zou zijn, in tegendeel en ik ben zelf nogal een vogel-freak, maar met dat kleintje in gedachte..... Na de informatie en het vragen stellen krijgen we wat vogeltjes te zien die die dag in de netten en vallen gevangen zijn voor onderzoek en tellingen. We lopen ook de Bausch Trail, een speciaal verhard pad langs kijkhutten zodat ook bezoekers in rolstoel kunnen "vogelen" (en inderdaad, oplettende lezer, dit is mogelijk gemaakt door dezelfde Mw. Betty Bausch waarmee dit verslag begint). Als extra cadeautje krijgen we tweemaal een grote zwerm ooievaars (zo'n 200 tot 250 stuks) van dichtbij te zien. Iedereen heeft het naar z'n en haar zin, ook Rivka, ons buurmeisje dat zich absoluut niet lekker voelt maar geniet van het feit dat zij wat palmduifjes mag vasthouden en loslaten. Haar broer Nathan vindt het ook prachtig.

Na nakletsen en de boel opruimen gaan we op huis aan. Zou het katje er nog zitten? Gepiep maakt het duidelijk. Aan de ene kant teleurgesteld dat moederpoes niet is komen opdagen en aan de andere kant heel voorzichtig zielsblij met de kleine gaan we naar boven. Handdoeken pakken, babymelk maken, flesje spoelen en erachter komen dat het schroefdoopje nep is zodat we een gaatje in de bodem moeten maken om het te vullen en proberen het kleintje te geruuststellen. Het voeren gaat slordig, het is een hele kunst je vinger op het gat van de bodem

te houden en de kleine toch te laten drinken, en nog erger, er is nauwelijks een zuig-reflex. Maar we doen ons best en in ieder geval komt er wat vocht binnen. Na een massage met een vochtig washandje om het ergste vuil te verwijderen en het poepen en plassen op te wekken maken we de doos wat luxer met een warme kruik en dikke handdoek. De kleine valt prompt in slaap en zo gaat hij/zij de eerste nacht bij ons in. De rest is te lezen op Amitsa's eigen pagina, al zullen er in deze verslagen ook nog wel vermeldingen over haar komen.

Van week 15 t/m 18 staan er geen aantekeningen in m'n agenda. Niks gebeurd? Ja zeker wel maar er is veel, veel tijd en energie gaan zitten in Amitsa. So wie so nooit tot weinig begrepen qua moedergevoelens en nestdrang, maar nu toch wel bewondering of extra verwondering (men mag zelf kiezen) over het verzorgen van mensenkinderen die o.a. niet al na 6 weken reeds zindelijk zijn..... Maar eerlijk is eerlijk, het was prachtig te zien hoe ze van een bang wezentje veranderde in een blijde baby-kitten die zich volledig veilig voelde. Alles was het gebrek aan slaap en rust waard.

Henk krijgt vlak voor Pessach een beetje kiespijn, en die loopt plotseling helemaal uit de hand in een forse zenuwontsteking. Geen enkele pijnstillert helpt, en hij ligt 2 nachten wakker van de pijn, ondertussen 40 liter koud water wegspoelend om die ontsteking te koelen. We gaan op Pessach op zoek naar een tandarts, maar Maccabi is gesloten, het ziekenhuis stuurt ons naar een tandarts die op vakantie blijkt, en uiteindelijk komen we terecht bij de Dental Clinic in Shahamon, waar een noodnummer op de deur staat. Binnen een kwartier staat de tandarts op de stoep, in vrijetijdskleding, opent de zaak, maakt foto's en doet wat testjes. Hij heeft hele mooie apparatuur staan, vrijwel dezelfde set als tandarts Wirtz in Dordrecht. Hij besluit niet te behandelen, maar schrijft penicilline voor, met de waarschuwing dat het wel 48 uur duurt voor het werkt. Henk denkt dat dat wel mee zal vallen, maar helaas, de pijn blijft onverminderd. Daardoor mist hij wel de gezellige seder-avond bij Ruth en Yuval, maar Sonja gaat gelukkig wel, neemt de honneurs waar en lekkere hapjes mee naar boven. Pas na 40 uur gaat opeens de knop om, is de pijn verdwenen en kan Henk toch nog de hapjes eten. Er worden alvast 2 afspraken met de Dordtse tandarts gemaakt voor als we in NL zijn: een wortelkanaal-behandeling en een kroon. Echt iets om naar uit te zien!

Op 3 mei komt dan onze eerste echte eigen gaste aan uit Nederland! Na een nachtvlucht naar Tel-Aviv treft Marianne gelukkig een leuke taxi-chauffeur die haar op weg naar Sde Dov een korte tour door Tel-Aviv geeft en honderduit vertelt. Bij de security op Sde Dov wordt ze weer goed gecheckt, zelfs het treinkaartje van Rotterdam - Schiphol willen ze zien! Maar verder gaat alles voorspoedig want als we bij het vliegveld in Eilat voorrijden zit Marianne al lang en breed gezellig buiten onder een palmboom met een mede-reiziger te praten op een bankje. Ondanks de nachtelijke reis kijkt ze haar ogen uit naar alle zon overgoten kleuren, de bomen en struiken, de mensen en wat er maar te bekijken valt.

Na een drankje en veel uitpakplezier bij allerlei mooie cadeau's die we krijgen met daar bovenop nog eens een grote verpakking vervangende moedermelk en een mooi nieuw zuigflesje voor Amitsa, laat Marianne zoonlief in NL per e-mail (met foto) weten dat moeders goed gearriveerd is. We houden het vandaag verder lekker rustig, wel 's avonds even naar de boulevard voor een frisse neus en pita shoarma snoepen. We kunnen echter niet te lang wegblijven want Amitsa zit nog steeds op een 2 uur schema qua voeden. Marianne is ook als een baksteen voor de kleine gevallen en vindt het totaal niet erg om haar te voeden.

Dankzij Hemelvaartsdag (05.05) in NL kunnen we op donderdag spijbelen, we besluiten toch naar Mitzpe Ramon te rijden en de kleine mee te nemen. Dus bepakt met o.a. reiskoffer (grote

kattenbak voor later), koelbox met haar voeding, keukenrol, vuilniszak, wetties en de nieuwe stoffen tas die ik cadeau heb gekregen van Marianne (die nu even dienst doet als Amitsa drager op locatie) gaan we met z'n vieren op stap. Gaat heel erg goed. Onderweg stoppen we even bij een picknick-plek en het voeden gaat gelukkig gewoon goed door. In Mitzpe Ramon bezoeken we eerst het restaurant (met Amitsa in de tas) voor een lunch. Amitsa doet wel wat pogingen om uit te breken en soms piept ze maar we kunnen toch redelijk rustig eten. Er valt ook genoeg te zien, het is lekker druk en een grote groep religieuze Joden is druk bezig met abseilen van de nabije rotswand. De strengen aan de gebedshemden die wild in wind rondslaan, de nette diep zwarte broeken en de smetteloze witte overhemden zijn geen reden om deze sportieve actie over te slaan. Hup in het harnas, helm op en afzakken! Het mooiste vindt ik nog wel de man die zijn payes (lange lokken bij de oren) omhoog strak over zijn kepeltje heen knoopt zodat deze niet weg kan waaien en stevig in de helm blijft zitten, praktisch toch!

Henk bezoekt met Marianne het bezoekerscentrum terwijl ik Amitsa ga voeren in de auto. De kleine krijgt heel wat vertederde blikken over haar heen. Na een kleine wandeling naar het vogelbalkon gaan Marianne en ik bij Bio Ramon (dieren centrum) kijken, Henk blijft met Amitsa buiten. Het blijft wonderlijk dat er zoveel dieren in een zo ogenschijnlijk gortdroge woestijn kunnen leven, slangen, schorpioenen, egels, muizen, slakken(!), salamanders en torren. De gifspin is gelukkig weer niet thuis, niet echt een gemis. We sluiten af met de twee enorme stekelvarkens die net genieten van hun diner, tafelmanieren hebben ze nog steeds niet, ze laten zich de groenten en aardappels duidelijk hoorbaar smaken....

Op de terugweg maken we nog een stop bij de Carpentry, de plaats waar we verleden jaar de kerstkaart-foto geschoten hebben. Dan gaan we weer richting Eilat. Met de langzaam ondergaande zon genieten we van het kleurenspeel op de bergen, het blijft adembenemend. Ruim voor Eilat is het al heel donker en stoppen we langs de weg om naar de sterren te kijken. Gezien het geen tot zeer weinige strooilicht is dat hier niet moeilijk. Ik kan hier nog een leuke overgang maken naar het begrip "Mooning" in combinatie met het begrip "Plastuitje" maar ik zal daar verder niet over uitwijken, goed?

De dagen daarop vullen zich met fun-shoppen, een dagje Coral Beach met snorkelen, een bezoek aan de Eilati Stone Mines, een dagje snorkelen met dolfijnen en zonnen, lekker op het balkon hangen. Tussendoor rijgt Marianne kilometers kralen aan vissnoer om het anti-vliegengordijn body te geven, wast ze de ene afwas na de ander weg en draait shiften mee om Amitsa te voeren, hoezo met vakantie?

De tijd vliegt weer om, twee dagen (10.05) voor de Onafhankelijkheidsviering doe ik samen met Marianne een poging om de papieren in orde te krijgen voor de auto zodat we de 12de met toestemming uit Israel kunnen vertrekken. Maar the boss bij Customs heeft het weer op z'n macho-heupen en onder het nom dat het voor ons zelf beter is pas op het allerlaatste moment het formulier te verkrijgen worden we verzocht morgenochtend voor 12.00u terug te komen (daarna zijn ze dicht voor de viering). Griepend gaan we naar Dolfin Reef waar Marianne een zwempartijtje met dolfijnen wacht, het een hoort niet bij het ander dus snel de boel met the boss loslaten!!! Na het snorkelen ga ik terug naar huis om de voorbereidingen te treffen voor het bezoek aan NL en wat dingen te regelen. Maar niet voordat ik de Limonana (limonade met verse muntblaadjes) heb aangeprijsd als de lekkerste dorstlesser op dit strand. Als ik Marianne ga oppikken gaan we nogmaals langs de zaak met werkplaats waar ze o.a. het locale Eilat steen bewerken en verkopen. Deze steen mag zo heten omdat dit echt de enige plek op aarde is waar de combinatie Azuriet (blauw) met Malachiet (groen) als steensoort

gevonden wordt. Al ten tijde van de Pharao's werd het hier gedolven. Naast wat kleinere stenen koopt Marianne ook een fors formaat steen. Naief als ik zijn kan, beaam ik keer op keer dat de steen echt heel mooi is. Dat had mij aan het denken moeten zetten.....

U snapt het al, als klap op de vuurpijl krijgen we ook nog de grote Eilati Stone, waar door de medewerkers van de Stone Mines echt met pijn in het hart afscheid van genomen werd door de afzonderlijke kwaliteit!!! De steen staat op de kast als pronkstuk, echt te gek Marianne.....

Als Henk de volgende morgen met Marianne naar Customs gaat, ziet ze een totaal andere reactie van the boss, in no time staan ze weer buiten met handtekening van the boss en zelfs een kopie. Dit is in al die keren nog nooit eerder gelukt! Wauw! 's Middags gaan we naar Saskia om de kleine te brengen voor het logeerfeestje de komende 2,5 week. De logeerkamer bij Saskia staat rap vol met de kooi, twee zakken grit (goede zet blijkt achteraf!), keukenklok, krabpaaltje, bakjes, extra "beddengoed", speeltjes..... Uitleg over het voer en het mineraal water (het kraanwater is waarschijnlijk te zout) plus de gebruiksaanwijzing en dan is het "Doeg, doeg" en wegwezen. We weten dat ze in goede handen is en Saskia heeft er echt zin in om voor Amitsa te zorgen, een hele geruststelling voor ons.

Die middag is het soppen en opruimen, Henk probeert nog wat te redden van de werkzaamheden die nodig zijn voor NL, maar de gigantische kaak- en kiespijn tijdens Pessach en de zorg voor Amitsa hebben een flinke knauw in het werk gegeven.

's Avonds gaan we naar de herdenking van alle Joodse slachtoffers die gevallen zijn voor de Staat Israel. Als we er net zijn zien we Yuval, hij en Ruth hebben heel lief stoelen voor ons vrijgehouden. We dachten verleden jaar eerlijk gezegd dat deze voor genodigden waren maar dat is dus niet zo. Nu kunnen we tot het einde blijven. Het is wederom aangrijpend; de vermeldingen van de gevallen uit Eilat, de liederen en gedichten (soms prachtig, soms rauw en knullig), het gebed wat door merg en been heen ging gezien de emotie van de voordrager. Stilletjes gaan we naar huis.

Op de 12de vertrekken we met z'n drieën uit Eilat. Achteraf een uur te vroeg op het vliegveld maar gezien de technische mankementen met de boardingcard-machine geen slechte zet. Na het oppikken van de koffers (die van ons zijn nagenoeg leeg) op Ben-Gurion gaan we met de bus naar terminal 3 voor de internationale vlucht. De controles gaan lekker snel, het is zelfs heel stil bij de paspoortcontrole, maar de ticket-uitgave duurt knap lang. We hadden 3 uur overstaptijd, maar achteraf is dat eigenlijk te kort: uitstappen, koffer ophalen, op de bus wachten, met de bus naar terminal 3, security check 1, security check 2, koffers inchecken, security checks 3 en 4, paspoortcontrole: alles duurt een kwartiertje, en zo hebben we geen tijd om even rustig iets te drinken en eten voor we gaan vliegen. Op het moment dat we de vertrekhal instappen is er al "last call". De meegenomen plastic zakjes voor ongelukjes tijdens de binnenlandse vlucht (kan goed bumpy zijn) komen goed van pas om de gekochte broodjes in te verpakken.

We komen letterlijk als laatste aan boord! Wij gaan rechtsaf en Marianne naar links, zij zit enkele rijen naar voren. Onze buurvrouw zou wel willen ruilen maar alleen als Marianne een gangpadstoel heeft en dat is dus niet zo. Marianne zit tussen twee passagiers in waarvan er een, zo blijkt al snel, gewapend is. Puur voor onze veiligheid waarschijnlijk maar het doet niets aan Marianne's onbehagen af. Wat wel weer erg gewaardeerd wordt, zeker door ons, is

het gebaar van ElAl om champagne aan te bieden, het is vandaag echt Jom Ha'Atzmaut (Onafhankelijkheidsdag). We krijgen zelfs een tweede rondje, luxe hoor!

Op Schiphol staat zoonlief moeder Marianne op te wachten. We kletsen nog even wat en dan gaan we op huis aan. Wij maken nog even een stop bij de supermarkt voor wat brood, beleg en drinken. Wat raar om weer met Euro's te betalen! Aan de Singel is het behagelijk warm, de kachel is deze keer wel aangeslagen.

De weken die volgen vullen zich met allerlei klussen en klusjes zoals o.a.; de administratie bijwerken, het terras boven en het tuintje beneden zaailing vrijmaken (anders hebben we de volgende keer een heus esdoorn-park op beide plekken), het huis soppen en boenen, alle post doornemen, de koffers weer vullen met "Hollandse dingen" en nieuwe T-shirts, een bijeenkomst met de burens voor het funderingsproject. We spelen ook een dag toerist met een bezoek aan Amsterdam, we crossen met de tram door de stad (leuk om te doen!), doen wandelend een poging om Sagitta (ons zeilbootje van weleer) te vinden maar ze ligt niet op haar "plekkie", en maken een rondvaarttocht. Henk loopt zich de rest van de dagen de benen uit het lijf qua bezoeken aan klanten en ondergaat z'n eerste wortelkanaalbehandeling (gelijk alle vier!) bij zijn eigen tandarts. Het zijn lange dagen, om 05:00u opstaan (t'is weer even wennen), laat thuis komen plus veel kilometers maken met de zekerheid op fantastische files.

Het mag zo zijn dat tijdens deze weken ook de steen, die op het columbarium voor de urn van Pa geplaatst zal worden, klaar is. Op 24 mei in de morgen zijn Ma, Hans & Eveline, Roland en wij bij de Essenhof en wordt de urn bijgezet en de steen bevestigd. Met de bloemen in het bijbehorende vaasje, ziet het er helemaal mooi en verzorgd uit. Fijn dat deze mogelijkheid ook bestaat, we kunnen zien dat Ma, ondanks het begrijpelijke verdriet, content is met deze keuze.

4 juni 2005

Alweer bijna een week in Eilat. Afgelopen zondag (29-05) met ElAl teruggevlogen en tegen 23:30u thuis. Flink afgeknoedeld en de reis (vooral het stijgen en dalen) was voor Henk niet echt een pretje met z'n zware verkoudheid. Hoog tijd voor wat rust en zon na 2,5 week rennen, racen en regelen wat er geregeld kan worden.

De dag na aankomst eerst lekker uitgeslapen en daarna de auto gaan regelen. Zowaar geen gezeur over bankgaranties of "kom tussentijds maar nogeens..." maar de volle toestemming om drie maanden rond te karren. Maar ja, deze keer gingen we weer samen he, en dat maakt een wereld van verschil. Na het tanken direct doorgereden naar Saskia, we zijn razend benieuwd hoe Amitsa er uit zal zien. In onze gedachten is het inmiddels een lapjes-leeuw qua omvang. Maar, nee, gelukkig niet. Ze is wel flink gegroeid maar het is nog steeds een lief klein hummeltje. Na eerst zelf netjes Saskia gedag zeggen (proberen we in ieder geval) zijn alle ogen op Amitsa gericht. En dan kijken we voorzichtig naar de situatie van de gordijnen, de kussentjes en de bank. Geen repen en geen flarden, pppffhhhh!

Dan vertelt Saskia beetje bij beetje haar bevindingen met de kleine. Al snel is duidelijk dat naast het kroelen en spelen waar vol enthousiasme over gesproken wordt er ook een andere uiting van Amitsa heeft plaats gevonden waar Saskia, terecht, iets minder roosgeurig over is. Om een of andere reden (waarschijnlijk de combinatie vast voer en melk als bijvoeding) is de poep van Amitsa een week geleden iets "te smeug" geworden. Op een geven moment stond poeslief er letterlijk tot met haar enkeltjes in (en zij heeft er dus wel vier!). Sorry, Saskia, bij deze nogmaals onze oprechte excuses voor al het strontruimen en Amitsa weer toonbaar

krijgen. We zijn erg blij dat Ron, de dierenarts, is gebeld. Hij adviseerde speciaal voer dat gelukkig te verkrijgen was en hij heeft Saskia ook min of meer kunnen geruststellen met het gegeven dat dit vaak voorkomt bij kittens en dat zolang ze maar levendig zijn (en dat was ze) er geen reden tot zorgen is. Naast de troep is het mooie wel dat Saskia Amitsa van de fles heeft gekregen (al is dat nog zo schattig om te doen) en haar heeft geleerd water uit een bakje te drinken.

Na het verzamelen van de spullen (minus bijna 20 kilo grit, dat is er door heen gevlogen!) en een liefdevol “dag, dag” van Saskia voor Amitsa gaan we met kind op huis aan. Amitsa is duidelijk wat uit haar doen, zelfs in de auto zit ze een beetje te piepen. Thuis zetten we alles weer op z’n plek en laten haar lekker rondsuffelen en met rust. Als we elkaar ergens wat abrupt tegen komen gaat direct haar ruggetje omhoog en de staart op dik. Als het niet zo komisch was zou het vast indrukwekkend kunnen zijn. Maar ja, ik met m’n 1.81m en Henk met z’n 1.89m, we zijn niet echt een “doelgroep” van haar niveau.... Verder zijn handen en voeten kennelijk nog leuker geworden om in te bijten en te hangen, er wacht ons een schone taak. Maar vandaag laten we haar lekker met rust, laat haar eerst maar een beetje wennen.

Dinsdags begint het echt weer te wennen voor Amitsa. Ze komt zelfs af en toe kroelen. Op woensdag 1 juni gaat het zo goed dat we besluiten met de maandelijkse “anti-vlooien en wormen-capsules” (i.p.v. een bandje, zou niet eens kunnen met zo’n kippe-nekkie) te beginnen en ‘s avonds knippen we haar vlijmscherpe nageltjes. De speelbal met een snoepje erin wordt sneller doorzien dan welke zaak voor Hercule Peroit of Sherlock Holmes dan ook. Hoe zo niet slim? Hoe dan ook, ze is weer haar nieuwe “oude” zelf, en telt nu twee maanden. Haar kooi staat overdag open en ze kan naar eigen believen haar stekkie opzoeken voor een tukje. Het is leuk te zien dat ze de kooi zeker niet als straf ervaart.

Die zondag (05-06), voor we naar Coral Beach gaan, gaan we bij Ron de dierenarts langs. Om het zuigflesje terug te geven en om af te spreken wanneer we kunnen komen voor de eerste vaccinaties. Amitsa moet minimaal 3 maanden zijn en een kilo wegen. Begin juli is ze dus echt de klos.

Overigens, horen we die toeki van de buurman nou nog wel of niet?